

z jeho opatření a kalkulací, že nesl ztrátu, která vznikla z nehospodárné správy na jeho straně, a že tedy byl samostatným podnikatelem. Za tohoto stavu věci nemá rozhodujícího významu ani přihláška žalovaného k nemocenskému a pensijnímu pojištění a předpis výdělkové daně. Na ustanovení § 8 (2) zákona č. 184/28 Sb. z. a n. správně zákona č. 221/24 v doslovu zákona č. 184/28 Sb. z. a n. o akordantech poukázal odvolací soud jen k dotvrzení správnosti svého názoru, že pro řešení otázky, zda žalovaného jest pokládati za podnikatele, rozhoduje jen ustanovení § 11 zákona č. 1/88 ř.z. a obsah smlouvy, aniž samostatně řešil otázku, kdy jest akordanta pokládati za podnikatele a kdy nikoli, a aniž na tom založil své rozhodnutí, uznáv jínak žalovaného za samostatného podnikatele.

Čís. 15444.

Osmihodinová pracovní doba.

Na šoféra osobního auta se vztahuje předpis prvního odstavce § 12 zák. čís. 91/18 Sb. z. a n.; není třeba, by šofér bydlel v domácnosti zaměstnavatelově.

(Rozh. ze dne 25. září 1936, Rv I 2064/36.)

Žalobce tvrdě, že jako šofér u žalovaného pracoval denně více než 8 hodin, domáhá se na žalovaném náhrady za tuto práci přes čas. Nižší soudy žalobu zamítly vzavše za prokázáno, že žalobce jako šofér osobního auta, na něhož se vztahuje předpis § 12 zák. čís. 91/18 Sb. z. a n., neodpracoval si ani normální počet hodin, jak byl podle uvedeného předpisu povinen.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody :

Žalobce byl šoférem osobního auta žalovaného. Dovolání uplatňuje jen, že se první odstavec § 12 na žalobce nevztahuje proto, že nebydlil v domácnosti svého zaměstnavatele, totiž žalovaného, a že se ho také druhý odst. § 12 nemůže týkat, ježto u žalobce nešlo o úkony konané nepravdělně a nepatrně namáhavé. Avšak podle názoru nejvyššího soudu rozeznává odst. 1 § 12 cit. zákona dvě skupiny osob, a to jednak osoby zaměstnané a bydlící v domácnosti zaměstnavatelově a na delší dobu než na měsíc najímané, jednak osoby určené k osobním službám. Již z doslovu tohoto odst. § 12 cit. zák. vyplývá zřejmě, že znak bydlení v domácnosti zaměstnavatelově se vyhledává pouze u první skupiny, t. j. u osob zaměstnaných v domácnosti zaměstnavatelově, nikoli však u osob určených k osobním službám. Řidič silostrojů nebývá, a žalobce také nebyl zaměstnán v domácnosti zaměstnavatelově, nýbrž náležel k osobám určeným k osobním službám zaměstnavatelovým, avšak mimo jeho domácnost. Pro žalobce tedy neplatí náležitost bydlení v domácnosti. Již v rozhodnutí č. 8896 Sb. n. s. bylo podrobně vyloženo, že

nadpis tohoto § 12 »osoby v domácnosti zaměstnané« není v souladu s předpisem v tomto § obsaženým (srov. výnos min. soc. péče ze dne 21. března 1919, § 12 cit. zák.) a že proto požadavek bydlení v domácnosti zaměstnavatelově není pro zařazení zaměstnanců pod ustanovení § 12 cit. zák. podstatný a že jeho splnění nelze vyžadovati ani u všech zaměstnanců k osobním službám určeným. Jak podle § 12, odst. první cit. zák., tak i podle výnosu min. soc. péče ze dne 21. března 1919 č. j. 4751/III-19 jest pod ustanovením prvního odst. § 12 cit. zák. zejména počítati i řidiče silostrojů sloužících k osobní potřebě zaměstnavatele a jeho zřízců. Výnos ten jest ve shodě se zákonem (§ 12, odst. první), pokud se v jeho vysvětlivkách k § 12 cit. zák. uvádí příkladmo, které osoby jest počítati ke skupinám v § 12, odst. první uvedeným (srv. rozh. č. 12422 Sb. n. s.). Je-li tomu tak, je tím vyvrácena výtka dovolatelova a jest proto také správný závěr odvolacího soudu, že se předpis § 12 cit. zák. vztahuje na žalobce, a jest jen ještě dodati, že jde tu o ustanovení odstavce prvního § 12 cit. zákona.

Čís. 15445.

I. Cudzozemská firma má v Československu sporovou spôsobilosť, ak je zapísaná v cudzozemskom obchodnom registre.

II. Keď sa tuzemská a cudzozemská firma shodly na príslušnosti tuzemského súdu, podrobily sa tým aj tuzemskému právu.

(Rozh. z 25. septembra 1936, Rv III 618/35.)

Podľa prednesu žaloby žalovaná strana, resp. jej právna predchodkyňa (tuzemská firma), zaviazala sa záverkovými listami z 19. augusta a 30. septembra 1919 dodať žalujúcej strane »Ludevít G. a synovia, parná pila a obchod so stavebným a palivovým drevom v S.« (v Maďarsku) 2000 vagónov palivového dreva za pevne ujednanú kúpnu cenu, ktorá mala byť zvýšená o príplatok 400 Kč za každý vagón, ktorý by bol dodaný v dobe od 20. novembra 1919 do 31. januára 1920. Na prípad, že by drevo vôbec nebolo dodané, ujednaná bola v záverkových listoch smluvná pokuta 250 Kč za každý nedodaný vagón. — Žalobou domáhala sa žalujúca strana toho, aby žalovaná strana povinná bola zaplatiť 543.346.71 Kč. V žalobnej sume zahrnovala žalujúca strana tieto položky: 1. smluvnú pokutu za nedodaných 1281 vagónov, 2. sumu, ktorú zaplatila za také — žalovanou stranou fakturované — vagóny, ktoré jej v skutočnosti nedošly, a 3. sumu, ktorú zaplatila titulom príplatku 400 Kč aj za také vagóny, ktoré jej nedošly vo vyššie spomenutej dobe, ale až pozdšie.

Súd I. stolice medzitýmnym rozsudkom vyriekol, že žalobný nárok je svojím základom po práve. O d v o l a c í s ú d rozsudok súdu I. stolice čiastočne zmenil tak, že žalobu dotyčne smluvnej pokuty zamietol, inak rozsudok odvolacieho súdu potvrdil s poukazom na jeho správne dôvody.

N a j v y š š í s ú d dovolacie žiadosti oboch strán zamietol z